

ELOISA JAMES

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΛΑΘΟΣ

μετάφραση
Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Αφιερώνω αυτό το βιβλίο στην αγαπημένη φίλη μου
και εκπληκτική συγγραφέα Λίντα Φράνσις Λι.*

*Σε μια στιγμή απελπισίας, όταν συνειδητοποίησα
ότι έπρεπε να πετάξω 175 σελίδες της δικής μου εκδοχής
για την Πριγκίπισσα και το Μπιζέλι και να ξεκινήσω ξανά,
η Λίντα με βοήθησε να ξεπεράσω την κατάσταση
και σχεδίασε από την αρχή την πλοκή όλου του
μυθιστορήματος με τη συνοδεία δύο ποτηριών κρασιού.
Είσαι η Τυχερή μου Πάπια, Λίντα!*

Πρόλογος

Μια φορά κι έναν καιρό, τα παλιά τα χρόνια, αλλά όχι και πολύ παλιά... (για την ακρίβεια ήταν Μάρτιος του 1812)

Ήρθε ούσε μια κοπέλα που έμελλε να γίνει πριγκίπισσα. Όχι δηλαδή ότι υπήρχε κάποιος πριγκίπας στη ζωή της, έτοιμος να την παντρευτεί. Παρ' όλα αυτά ήταν λογοδοσμένη στον γιο ενός δούκα και, για τον κύκλο της, ένας δούκας ήταν υπεραρκετός.

Η ιστορία μας λοιπόν ξεκινάει με αυτή την κοπέλα και εξελίσσεται κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας μες στη νύχτα, ενώ περιλαμβάνει μια σειρά από δοκιμασίες. Μπορεί να μην υπάρχει το περίφημο μπιζέλι κάτω από το στρώμα, αλλά το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι αν συνεχίσετε να διαβάζετε σας περιμένει μια έκπληξη σε εκείνο το στρώμα: ένα κλειδί, ένας ψύλλος – μπορεί κι ένας μαρκήσιος.

Στο κλασικό παραμύθι, η ικανότητα μιας κοπέλας να νιώσει την ενόχληση ενός τοσοδά μικρού μπιζελιού κάτω από το παχύ στρώμα της είναι αρκετή για να αποδείξει ότι το παράξενο αυτό κορίτσι, που εμφανίστηκε ξαφνικά μες στη νύχτα, εν μέσω μιας άσχημης καταιγίδας, είναι πράγματι πριγκίπισσα. Στον πραγματικό κόσμο όμως, τα πράγματα είναι κάπως πιο σύνθετα. Για να προετοιμαστεί ώστε να αναλάβει με επιτυχία τον ρόλο της

δούκισσας, η δεσποινίς Ολίβια Μείφιλντ Λίτον είχε φροντίσει να αποκτήσει μια ποικιλία γνώσεων επί παντός επιστητού. Έτσι, θα μπορούσε με την ίδια άνεση να δειπνήσει με έναν βασιλιά, με έναν αμόρφωτο χωριάτη ή ακόμα και με τον ίδιο τον Σωκράτη και να μιλήσει μαζί τους για μια ευρεία γκάμα θεμάτων, από την ιταλική κωμική όπερα ως τις νέες κλωστοϋφαντουργικές μηχανές.

Αλλά όπως ακριβώς ένα τοσοδά ξερό μπιζέλι ήταν αρκετό για να αποδείξει την αυθεντικότητα της καταγωγής μιας γαλαζοαίματης, υπήρχε ένα σημαντικό γεγονός που αποδείκνυε την καταλληλότητα της Ολίβια για τον ρόλο της δούκισσας: ήταν λογοδοσμένη στον διάδοχο του δούκα του Κάντερβουικ.

Το ότι στο ξεκίνημα της ιστορίας μας η Ολίβια ήταν ήδη είκοσι τριών ετών και ανύπαντρη, το ότι ο πατέρας της δεν είχε κανέναν τίτλο ευγενείας και ότι ποτέ κανείς δεν θα τη χαρακτήριζε διαμάντι πρώτης διαλογής είναι στοιχεία που δεν έχουν και τόσο σημασία. Ακριβώς το αντίθετο, θα έλεγε κανείς.

Τίποτα απ' αυτά δεν είχε την παραμικρή σημασία.

Ένα

Ας γνωρίσουμε τη μέλλουσα δούκισσα

Οδός Κλάρτζες 41, Μείφερ

Λονδίνο

Η κατοικία του αξιότιμου κυρίου Λίτον, γαιοκτήμονα

Οι περισσότεροι αρραβώνες είχαν ένα από τα δύο κυρίαρχα κίνητρα: την απληστία ή τον έρωτα. Αλλά ο αρραβώνας της Ολίβια Λίτον ούτε αποσκοπούσε σε κάποια ανταλλαγή περιουσιών ανάμεσα σε δύο αριστοκρατικές οικογένειες ούτε βασιζόταν σε κάποιο εκρηκτικό μείγμα πόθου, φιλίας και πάθους.

Για να πούμε την αλήθεια, η μέλλουσα νύφη, σε στιγμές απελπισίας, παρομοίαζε τον αρραβώνα της με κατάρα. «Ίσως οι γονείς μου ξέχασαν να καλέσουν εκείνη την παντοδύναμη νεράιδα στα βαφτίσια μου», είπε στην αδελφή της, την Τζορτζιάνα, καθώς επέστρεφαν στο σπίτι από τον χορό που είχε παραθέσει ο κόμης του Μίκελθγουεϊτ, κατά τη διάρκεια του οποίου η Ολίβια είχε αφιερώσει στον αρραβωνιαστικό της όσο χρόνο μπορούσε να διαθέσει. «Σε μένα αντί για ευχή έπεσε κατάρα, η οποία, όπως είναι ευκόλως εννοούμενο, αφορά τον αρραβώνα μου με τον

Ρούπερτ. Καλύτερα να με καταδίκάζαν σε εκατό χρόνια ύπνου...»

«Έχει και ο ύπνος τις χάρες του», συμφώνησε η αδελφή της καθώς κατέβαινε από την άμαξα των γονιών τους, που είχε ήδη σταματήσει μπροστά στο σπίτι τους. Η Τζορτζιάνα δεν συνέχισε το σχόλιό της, το οποίο ουσιαστικά υπονοούσε ότι ο ύπνος μπορεί να είχε τις χάρες του... ο Ρούπερτ, πάλι, όχι.

Η Ολίβια ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό και χρειάστηκε προσπάθεια για να τον καταπιεί. Κάθισε για λίγο ακίνητη στη σκοτεινή άμαξα και μετά σηκώθηκε με κόπο και κατέβηκε για να ακολουθήσει την αδελφή της. Ήταν δεδομένο από την αρχή της ζωής της ότι κάποια στιγμή θα γινόταν η δούκισσα του Κάντεργουικ, οπότε δεν είχε νόημα να νιώθει τόσο δυστυχισμένη. Παρ' όλα αυτά, έτσι ακριβώς ένιωθε. Είχε περάσει μόνο μια βραδιά με τον μέλλοντα σύζυγό της και είχε κοντέψει να της στρίψει.

Και σίγουρα δεν βοηθούσε καθόλου ότι όλο το Λονδίνο, συμπεριλαμβανομένης και της μητέρας της, τη θεωρούσε την πιο τυχερή κοπέλα της πόλης. Αν άκουγε η μητέρα της το αστεϊάκι της Ολίβια, που παρομοίαζε τον αρραβώνα της με κατάρα, σίγουρα θα έφριπτε, αν και δεν θα της έκανε εντύπωση. Για τους γονείς της, η σπάνια τύχη της, που της έδινε την ευκαιρία να αναρριχηθεί κοινωνικά, ήταν κάτι εξαιρετικά ευχάριστο. Με λίγα λόγια, ευλογία.

«Δόξα σοι ο Θεός», είχε πει ο κύριος Λίτον γύρω στις πέντε χιλιάδες φορές από τότε που είχε γεννηθεί η Ολίβια. «Αν δεν είχα πάει στο Ίτον...»

Ήταν μια ιστορία που τόσο η Ολίβια όσο και η διδυμη αδελφή της, η Τζορτζιάνα, λάτρευαν όταν ήταν μικρές. Κάθονταν στα γόνατα του μπαμπά τους και τον άκουγαν να τους διηγείται τη συναρπαστική ιστορία της νιότης του: πώς ένας συνηθισμένος, ασήμαντος νεαρός τότε, αν και συνδεδεμένος κοινωνικά με έναν

κόμη από τη μια πλευρά και από την άλλη με έναν δεσπότη και έναν μαρκήσιο, ο κύριος Λίτον, είχε καταφέρει να φοιτήσει στο περίφημο κολέγιο Ίτον και να γίνει φίλος με τον δούκα του Κάντεργουικ, ο οποίος είχε κληρονομήσει τον βαρύγδουπο τίτλο ήδη από την τρυφερή ηλικία των πέντε ετών. Κάποια στιγμή, τα δυο αγόρια είχαν δώσει όρκο αίματος ότι η μεγαλύτερη από τις κόρες του κυρίου Λίτον θα γινόταν η δούκισσα του Κάντεργουικ, αφού θα παντρευόταν τον πρωτότοκο γιο του δούκα.

Ο κύριος Λίτον, λοιπόν, δήλωνε περιχαρής πως είχε κάνει το χρέος του και μάλιστα με το παραπάνω, αφού δεν έφερε στον κόσμο μία, αλλά δύο κόρες μόλις μέσα σε έναν χρόνο μετά τον γάμο του. Ο δούκας του Κάντεργουικ, από τη μεριά του, έκανε μόνο έναν γιο και μάλιστα ύστερα από αρκετά χρόνια γάμου, αλλά τελικά ο ένας αυτός νεαρός ήταν αρκετός για να ολοκληρωθεί η προσυμφωνημένη συναλλαγή. Το πιο σημαντικό όμως ήταν ότι ο εξοχότατος κράτησε τον λόγο του και δεν παρέλειπε να διαβεβαιώνει τον φίλο του ότι ο αρραβώνας αυτός θα γινόταν πραγματικότητα.

Έτσι λοιπόν, οι γονείς της μέλλουσας δούκισσας έκαναν ό,τι μπορούσαν για να προετοιμάσουν την πρωτότοκη κόρη τους –που ήταν μεγαλύτερη από την αδελφή της κατά επτά λεπτά– για τον τίτλο που έμελλε να αποκτήσει, χωρίς να λογαριάζουν τα έξοδα, ώστε να αποκτήσει το λούστρο και τη φινέτσα που όφειλε να έχει μια δούκισσα του Κάντεργουικ. Η εκπαίδευση της Ολίβια είχε ξεκινήσει από την κούνια. Όταν ήταν δέκα ετών ήξερε ήδη όλους τους κανόνες καλής συμπεριφοράς, τα βασικά περί διαχείρισης της κτηματικής περιουσίας, συμπεριλαμβανομένων και των διπλών βιβλίων που απέκρυπταν έσοδα, έπαιζε τσέμπαλο και σπινέτο, μπορούσε να υποδεχτεί καλεσμένους σε διάφορες γλώσσες, ακόμα και στα λατινικά, που ήταν χρήσιμο όταν έπρεπε

να δεξιωθεί κάποιον κληρικό, και είχε μερικές βασικές γνώσεις περί γαλλικής μαγειρικής, αν και οι γνώσεις αυτές ήταν περισσότερο θεωρητικές παρά πρακτικές, μιας και μια δούκισσα δεν άγγιζε ποτέ φαγητό παρά μόνο για να το φάει.

Επίσης είχε μελετήσει σε βάθος το ευαγγέλιο της μητέρας της, τον *Καθρέφτη των Κομπλιμέντων*: ένα πλήρες ακαδημαϊκό σύγγραμμα για την τέχνη τού να είσαι μια πραγματική κυρία. Το βιβλίο αυτό ήταν γραμμένο από την περίφημη δούκισσα του Σκονς και ήταν το δώρο που έκανε η μητέρα της Ολίβια στις κόρες της όταν έκλεισαν τα δώδεκα χρόνια τους.

Για την ακρίβεια, η μητέρα της Ολίβια είχε διαβάσει τον *Καθρέφτη των Κομπλιμέντων* τόσες φορές, που αποσπάσματα ολόκληρα ξεπετάγονταν από το στόμα της σχεδόν σε κάθε συζήτηση μαζί της. «Η ευγένεια», είχε πει στα κορίτσια το πρωί πριν από τον χορό του Μίκελθγουεϊτ, μασουλώντας μια φρυγανιά πασαλειμμένη με μπόλικη μαρμελάδα, «είναι η κληρονομιά που μας κληροδοτείται από τους προγόνους μας, αλλά χάνει αμέσως την αξία της αν δεν συνοδεύεται και από την αρετή».

Η Ολίβια έκανε ένα νεύμα. Η ίδια θεωρούσε την ευγένεια της αριστοκρατίας μια υπόθεση χαμένη εξαρχής, αλλά ήξερε καλά από την εμπειρία της ότι, ακόμα κι αν τολμούσε να εκφράσει αυτή την άποψή της, το μόνο που θα κατάφερνε θα ήταν να προκαλέσει πονοκέφαλο στη μητέρα της.

«Μια καθωσπρέπει δεσποσύνη», είχε ανακοινώσει η κυρία Λίτον στον δρόμο για τον χορό το ίδιο βράδυ, «οφείλει να αποφεύγει να ανταλλάξει ακόμα και μια κουβέντα με έναν ακατάλληλο για την ίδια νεαρό καβαλιέρο». Η Ολίβια δεν τόλμησε να ρωτήσει πώς μπορούσε να ξέρει αν κάποιος νεαρός ήταν ακατάλληλος, χωρίς να έχει ανταλλάξει ούτε μια κουβέντα μαζί του. Όλοι στον κύκλο τους ήξεραν ότι ήταν αρραβωνιασμένη με τον

διάδοχο του δούκα του Κάντεργουικ, επομένως οι νεαροί καβαλιέροι σπάνια την πλησίαζαν, έτσι κι αλλιώς.

Σε γενικές γραμμές, είχε αποφασίσει να βάλει στην άκρη αυτόν τον κανόνα για την ώρα. Κάποτε, ήλπιζε, θα μπορούσε ίσως να ανταλλάξει παραπάνω από μία «ακατάλληλες» κουβέντες.

«Είδες τον λόρδο Γουέμπ όταν χόρευε με την κυρία Σότερι;» ρώτησε η Ολίβια την αδελφή της καθώς έμπαιναν στο υπνοδωμάτιό της. «Συγκινητικό δεν είναι; Να τους βλέπεις να κοιτάζουν ο ένας τον άλλο στα μάτια με τόση λατρεία; Τελικά οι όρκοι του γάμου δεν είναι παρά μια πολύ ωραία παράσταση».

«Ολίβια!» μούγκρισε η Τζορτζιάνα. «Ντροπή! Δηλαδή εσύ θα έκανες κάτι τέτοιο; Δεν νομίζω».

«Με ρωτάς αν θα απατούσα τον αρραβωνιαστικό μου, όταν πλέον γίνει άντρας μου; Αν γίνει ποτέ...»

Η Τζορτζιάνα έκανε ένα νεύμα.

«Υποθέτω πως όχι», απάντησε η Ολίβια, ενώ την ίδια στιγμή, από μέσα της, δεν απέκλειε το ενδεχόμενο κάποια μέρα να τα πινάξει όλα στον αέρα και να το σκάσει με έναν υπηρέτη για να καταλήξει στη Ρώμη. «Η μόνη στιγμή που άξιζε για μένα απ' όλη τη βραδιά ήταν όταν ο λόρδος Πομτίνιους μου είπε ένα πρόστυχο στιχάκι για έναν πονηρό μοναχό».

«Μην τολμήσεις να το επαναλάβεις, σε παρακαλώ», την προειδοποίησε η αδελφή της. Η Τζορτζιάνα δεν είχε εκφράσει ποτέ την παραμικρή επιθυμία να επαναστατήσει ενάντια στην αυστηρότητα και τον καθωσπρεπισμό της τάξης τους. Οι κανόνες και οι νόρμες αυτές ήταν ευαγγέλιο για εκείνη.

«Ήταν κάποτε, που λες, ένας πονηρός και αχόρταγος μοναχός», άρχισε η Ολίβια για να την πειράξει, «ξαναμμένος σαν ταύρος...»

Η Τζορτζιάνα έσπευσε να βάλει τις παλάμες της στα αφτιά

της. «Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι τόλμησε να σου πει τέτοιο πράγμα. Ο πατέρας θα γινόταν έξαλλος αν το μάθαινε».

«Ο λόρδος Πομτίνιους ήταν τύφλα στο μεθύσι», της απάντησε η Ολίβια. «Εξάλλου, ο άνθρωπος είναι ενενήντα έξι ετών και δεν δίνει δεκάρα για το τι είναι πρόπον και τι όχι. Λίγη πλάκα θέλει να κάνει πότε πότε, αυτό είναι όλο».

«Μα δεν βγάζει κανένα νόημα αυτό το πράγμα. Πώς είναι δυνατόν ένας μοναχός να είναι ξαναμμένος;... Αυτοί δεν παντρεύονται καν».

«Πάντως αν θες να ακούσεις τη συνέχεια του ποιήματος, ενημέρωσέ με», της απάντησε η Ολίβια. «Τελειώνει με κάτι καλόγριες, οπότε μάλλον ο όρος “μοναχός” δεν είναι και τόσο ακριβής».

Εκείνο το πονηρό ποιηματάκι –και το γεγονός πως η Ολίβια το είχε απολαύσει– ήταν και η ουσία, η καρδιά του προβλήματος σχετικά με τη μεταμόρφωσή της σε δούκισσα, το έργο ζωής δηλαδή των γονιών της, κάτι που οι κοπέλες αποκαλούσαν μεταξύ τους «δουκισσοποίηση». Η Ολίβια είχε κάτι το άγριο μέσα της, παρά την προσεγμένη ανατροφή της και τους επιτηδευμένους, ραφιναρισμένους τρόπους της. Σίγουρα μπορούσε να παίξει με επιτυχία τον ρόλο της δούκισσας, αλλά ο πραγματικός της εαυτός δεν μπορούσε να κρυφτεί παντελώς.

«Εσένα σου λείπει αυτός ο αέρας σεμνότητας και σοβαρότητας που εκπέμπει η αδελφή σου, χωρίς καν να προσπαθεί», της είχε πει κάποτε ο πατέρας της, απογοητευμένος. «Με λίγα λόγια, κόρη μου, το χιούμορ σου τείνει προς το χυδαίο».

«Η στάση σου θα πρέπει να μαρτυρά την ποιότητα και την τιμή σου», είχε συμπληρώσει η μητέρα της, με ένα ακόμα απόφθεγμα της δούκισσας του Σκονς.

Και η Ολίβια είχε απλά ανασηκώσει τους ώμους.

«Τι καλά που θα ήταν», έλεγε και ξανάλεγε η κυρία Λίτον στον άντρα της, «αν η πρωτότοκη ήταν η Τζορτζιάνα». Γιατί, φυσικά, το εκπαιδευτικό πρόγραμμα του ζεύγους Λίτον δεν συμπεριλάμβανε μόνο την Ολίβια. Τα κορίτσια παρακολουθούσαν ταυτόχρονα όλα τα μαθήματα, γιατί οι δύο γονείς, γνωρίζοντας πόσο απρόβλεπτη είναι η ζωή –ένας πυρετός, ένα δυστύχημα με την άμαξα, μια πτώση από ένα ψηλό μπαλκόνι–, είχαν φροντίσει να δουκισοποιήσουν και τις δύο θυγατέρες τους, στην περίπτωση που η πρωτότοκή τους αποδεικνυόταν άτυχη.

Δυστυχώς, ήταν ξεκάθαρο πια πως η Τζορτζιάνα ήταν αυτή που είχε αποκτήσει την ποιότητα και τη λάμψη που ταίριαζε σε μια δούκισσα, ενώ η Ολίβια ήταν... η Ολίβια. Φυσικά μπορούσε να συμπεριφερθεί με ευπρέπεια και χάρη όταν η κατάσταση το απαιτούσε, αλλά στις ιδιωτικές της στιγμές ήταν σαρκαστική, ετοιμόλογη και γλωσσού, ενώ δεν έδειχνε την παραμικρή πρόθεση να συμπεριφερθεί με χάρη. «Να δεις πώς με κοιτάζει κάθε φορά που αναφέρομαι στον *Καθρέφτη των Κομπλιμέντων*», συνήθιζε να παραπονιέται η κυρία Λίτον στον άντρα της. «Εγώ το μόνο που θέλω είναι να τη βοηθήσω».

«Η μικρή μια μέρα θα γίνει δούκισσα», της απαντούσε ο κύριος Λίτον κακόκεφα. «Τότε θα μας είναι ευγνώμων».

«Ναι, αλλά τι καλά που θα ήταν αν...», έλεγε η κυρία Λίτον με παράπονο. «Η καλή μου η Τζορτζιάνα είναι τόσο... Θέλω να πω, αυτή θα γινόταν η τέλεια δούκισσα, δεν συμφωνείς;»

Πράγματι, η αδελφή της Ολίβια είχε μάθει από μικρή να συμπεριφέρεται με μια γλυκιά σοβαρότητα και με απαραμίλλη σεμνότητα. Με τα χρόνια, είχε καταφέρει να μεταμορφωθεί σε μια καθωσπρέπει αριστοκράτισσα: το βάδισμά της, η ομιλία της, ο αέρας της, όλα είχαν διαμορφωθεί τέλεια για τον συγκεκριμένο ρόλο.

«Αξιοπρέπεια, αγνότητα, γλυκύτητα και σοβαρότητα», έλεγε

και ξαναέλεγε η κυρία Λίτον σαν νανούρισμα στα κορίτσια της κάθε βράδυ.

Η Τζορτζιάννα κοιταζόταν στον καθρέφτη για να βεβαιωθεί ότι η έκφρασή της και η όψη της πληρούσαν όλες αυτές τις προϋποθέσεις.

Η Ολίβια, από την άλλη, απαντούσε με το δικό της τετράπτυχο: «Ακολασία, ματαιοδοξία, παραλογισμός και... παραφροσύνη».

Όταν πλέον τα κορίτσια έφτασαν στην ηλικία των δεκαοκτώ ετών, η Τζορτζιάννα είχε την όψη, την ομιλία, ακόμα και τη μυρωδιά –χάρη στο γαλλικό άρωμα που ερχόταν λαθραία από το Παρίσι έναντι ενός τεράστιου ποσού– μιας πραγματικής δούκισσας. Η Ολίβια, από την άλλη, δεν νοιαζόταν καθόλου.

Το ζεύγος Λίτον ήταν παρ' όλα αυτά ικανοποιημένο ως έναν βαθμό. Είχαν σε κάθε περίπτωση καταφέρει να αναθρέψουν τουλάχιστον μια πραγματική αριστοκράτισσα, παρόλο που η συγκεκριμένη δεν ήταν λογοδοσμένη σε κάποιον τιτλούχο. Καθώς τα κορίτσια τους μεγάλωναν, οι δύο γονείς ήξεραν ότι η Τζορτζιάννα θα γινόταν μια εξαιρετη σύζυγος στο πλευρό ενός αριστοκράτη. Αλλά με τον καιρό σταμάτησαν να αναφέρουν τον υποθετικό γάμο της δεύτερης κόρης τους.

Στην πραγματικότητα, η ραφιναρισμένη και καθωσπρέπει συμπεριφορά της Τζορτζιάννα δεν αποτελούσε δέλεαρ για τους περισσότερους νεαρούς. Μπορεί οι αρετές της να γίνονταν θέμα συζήτησης και θαυμασμού στον κύκλο τους –ειδικότερα ανάμεσα στις γηραιότερες κυρίες της αριστοκρατίας–, αλλά στους χορούς ήταν ελάχιστοι εκείνοι που της ζητούσαν να χορέψει και κανείς δεν της είχε κάνει πρόταση γάμου.

Ο κύριος και η κυρία Λίτον, παρ' όλα αυτά, έδιναν τη δική τους ερμηνεία για το πρόβλημα. Κατά τη γνώμη τους, η αγαπημένη τους δευτερότοκη κόρη θα επισκιαζόταν από τη λάμπη της

δούκισσας αδελφής της και ίσως να μη γινόταν ποτέ σύζυγος, μιας και δεν είχε προίκα.

Οι Λίτον είχαν ξοδέψει όλα τα εισοδήματά τους σε δασκάλους. Έτσι, η μικρότερη από τις κόρες τους δεν είχε παρά μόνο μερικά ψίχουλα για να μπορέσει να βγει στην κοινωνία προς αναζήτηση συζύγου.

«Θυσιάσαμε τα πάντα για την Ολίβια», έλεγε συχνά η κυρία Λίτον. «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν το αναγνωρίζει. Είναι το πιο τυχερό κορίτσι στη χώρα».

Αλλά η Ολίβια δεν θεωρούσε τον εαυτό της τυχερό. Κάθε άλλο.

«Ο μόνος λόγος για να θέλω να παντρευτώ τον Ρούπερτ», είπε στην αδελφή της, «είναι ότι έτσι θα καταφέρω να σε προικίσω». Έβγαλε τα γάντια της δαγκώνοντας τις άκρες των δαχτύλων για να τα τραβήξει. «Για να είμαι ειλικρινής, η σκέψη και μόνο αυτού του γάμου με τρελαίνει. Και θα άντεχα ίσως τον τίτλο, αν και δεν είναι και το καλύτερό μου, αν ο συγκεκριμένος άντρας δεν ήταν τόσο κοντο-χοντρο-μουσο-αλογομουρο-παράξενος».

«Πώς μιλάς έτσι; Αργκό είναι;» είπε η Τζορτζιάνα σοκαρισμένη. «Και...»

«Φυσικά και δεν είναι αργκό», είπε η Ολίβια, πετώντας τα γάντια της στο κρεβάτι. «Εγώ την επινόησα αυτή τη λέξη και ξέρεις καλύτερα από μένα ότι, σύμφωνα με τον *Καθρέφτη των Κολλημένων*, η αργκό είναι “χονδροειδής τρόπος έκφρασης που χρησιμοποιείται μόνο από τους έκφυλους και τους απόκληρους του έθνους μας”. Και παρόλο που πολύ θα το ήθελα, δεν βλέπω να μπορώ να διεκδικήσω τον χαρακτηρισμό της έκφυλης, σ’ αυτή τη ζωή τουλάχιστον».

«Και ούτε θα έπρεπε», της απάντησε η Τζορτζιάνα καθώς βολεύονταν στο καθιστικό, μπροστά στο τζάκι της Ολίβια. Η Ολίβια είχε πάρει το μεγαλύτερο και πιο πολυτελές από τα υπνοδωμάτια

του σπιτιού, καλύτερο και απ' το δωμάτιο των γονιών της, οπότε τα δυο κορίτσια έβρισκαν συχνά καταφύγιο εκεί.

Ο τόνος της Τζορτζιάνα αυτή τη φορά δεν είχε τη συνηθισμένη πυγμή, παρατήρησε η Ολίβια και την κοίταξε συνοφρωμένη. «Τόσο φριχτά πέρασες απόψε, Τζόρτζι; Αυτός ο βλάκας ο αρραβωνιαστικός μου με έσερνε μαζί του όλο το βράδυ και μετά το δείπνο σε έχασα».

«Δεν θα δυσκολευόσουν να με βρεις, αν με αναζητούσες», της απάντησε η Τζορτζιάνα. «Καθόμουν με τις ηλικιωμένες κυρίες, όλο το βράδυ σχεδόν».

«Ω καλή μου», είπε η Ολίβια και, αφού κάθισε δίπλα στην αδελφή της, την πήρε στην αγκαλιά της. «Κάνε λίγο υπομονή μέχρι να γίνω δούκισσα. Θα σου φτιάξω εγώ τέτοια προίκα που θα έχεις όλους τους εργένηδες γονατιστούς μπροστά στα πόδια σου κάθε βράδυ. Η Χρυσή Τζορτζιάνα, έτσι θα σε φωνάζουν».

Η Τζορτζιάνα δεν μπόρεσε ούτε καν να χαμογελάσει, οπότε η Ολίβια συνέχισε ακόμα πιο δυναμικά. «Εμένα μου αρέσει να κάθομαι με τις χήρες. Αυτές ξέρουν όλα τα πικάντικα κουτσομπολιά, όπως για παράδειγμα εκείνη την ιστορία με τον λόρδο Μέτερσονατς που πλήρωσε επτά λίρες για να τον μαστιγώσουν».

Το μέτωπο της αδελφής της ζάρωσε απότομα.

«Ξέρω, ξέρω!» είπε η Ολίβια, πριν προλάβει να τη μαλώσει η αδελφή της. «Είναι χυδαίο, χυδαίο, χυδαίο. Εμένα πάντως μου άρεσε πολύ εκείνη η λεπτομέρεια με τη στολή της νταντάς. Αλήθεια σου λέω, να είσαι ευγνώμων που δεν είσαι στη θέση μου. Ο Κάντεργουικ έκανε βόλτες πάνω κάτω στην αίθουσα όλο το βράδυ, τραβολογώντας εμένα και τον Ρούπερτ από πίσω του. Και ενώ μπροστά μας έκαναν όλοι τους τεμενάδες, πίσω από την πλάτη μας χασκογελούσαν και συζητούσαν μεταξύ τους πόσο άτυχος είναι ο ΑΑ που πρέπει να παντρευτεί εμένα».

Μεταξύ τους, η Ολίβια και η Τζορτζιάνα, όταν ήθελαν να μιλήσουν για τον Ρούπερτ Φόρεστ Γ. Μπλέικμορ –δηλαδή τον μαρκήσιο του Μοντσάρεϊ, τον μελλοντικό δούκα του Κάντεργουικ–, τον αποκαλούσαν ΑΑ, που σήμαινε ανόητος αρραβωνιαστικός. Επίσης χρησιμοποιούσαν και άλλα ψευδώνυμα όπως το ΒΒ (βλαμμένο βουτυρόπαιδο), το ΑΒ (αρραβωνιαστικός βούρλο) και –επειδή τα κορίτσια μιλούσαν άπταιστα τόσο τα γαλλικά όσο και τα ιταλικά– χρησιμοποιούσαν και το ΜΜ (μαμόθρεφτος *marito* ή *marì*, ανάλογα με τη γλώσσα που χρησιμοποιούσαν για κάθε περίπτωση).

«Το μόνο πράγμα που έλειπε για να ολοκληρωθεί αυτή η απαίσια, η απόλυτα κολασμένη βραδιά ήταν κάποιο ενδυματολογικό ατύχημα. Μόνο, για παράδειγμα, αν κάποιος είχε πατήσει κατά λάθος την ουρά της τουαλέτας μου και την είχε σκίσει, με αποτέλεσμα να αποκαλυφθούν σε όλο τον κόσμο τα οπίσθιά μου, θα ένιωθα ίσως περισσότερη ντροπή, αλλά τουλάχιστον θα ήταν λιγότερο βαρετά».

Η Τζορτζιάνα δεν απάντησε. Απλά έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω και βάλθηκε να κοιτάζει το ταβάνι αφηρημένη. Έδειχνε θλιμμένη.

«Θα πρέπει ίσως να δούμε την ευχάριστη πλευρά», συνέχισε η Ολίβια, προσπαθώντας να ακουστεί χαρωπή. «Ο ΒΒ χόρευε και με τις δυο μας. Πάλι καλά που είναι πλέον αρκετά μεγάλος για να έρχεται στους χορούς».

«Μετρούσε τα βήματά του φωναχτά», αποκάλυψε η Τζορτζιάνα. «Και μου είπε ότι το φόρεμά μου με έκανε να μοιάζω με παραφουσκωμένο σύννεφο».

«Δεν φαντάζομαι να εξεπλάγης που ο νεαρός Ρούπερτ δεν έχει το ταλέντο του χαριτωμένου συνομιλητή. Αν κάποια από τις δυο μας έμοιαζε με σύννεφο, αυτή ήμουν εγώ. Εσύ έμοιαζες με

αγνή παρθένα. Πολύ πιο αξιοπρεπής από ένα απλό σύννεφο».

«Τι να την κάνω την αξιοπρέπεια;» είπε η αδελφή της και γύρισε το κεφάλι της από την άλλη. Τα μάτια της είχαν βουρκώσει.

«Ω Τζόρτζι!» είπε η Ολίβια και την πήρε τρυφερά στην αγκαλιά της. «Σε παρακαλώ, μην κλαις. Σε λίγο καιρό θα είμαι δούκισσα και θα σε προικίσω, θα σου πάρω όμορφα ρούχα και θα κάνεις πάταγο στο Λονδίνο».

«Είναι η πέμπτη μου σεζόν, Ολίβια. Δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο απάισια νιώθω, γιατί κι εσύ δεν αναγκάστηκες ποτέ να βρεις σύζυγο. Κανένας από τους τόσους νεαρούς απόψε δεν μου έριξε ούτε μια ματιά, όπως πάντα εδώ και πέντε χρόνια».

«Το φόρεμα φταίει και σίγουρα η προίκα. Όλες μας σαν φαντάσματα δείχναμε, αλλά δεν ήμαστε διάφανες. Εσύ, φυσικά, ήσουν ένα αέρινο φάντασμα, ενώ εγώ ήμουν κάπως πιο συμπαγής».

Η Ολίβια και η Τζορτζιάννα είχαν φορέσει ασορτί φορέματα από λεπτό, άσπρο μετάξι, που σουρώναν κάτω από το στήθος με μακριές κορδέλες στολισμένες με μικρές περλίτσες και κρόσια στο τελείωμα. Το ίδιο μοτίβο με τις κορδέλες στόλιζε και την πλάτη του φορέματος, ενώ οι αμέτρητες πτυχές του υφάσματος κουνιούνταν και στο πιο απαλό αεράκι. Το σχέδιο φαινόταν υπέροχο στο χαρτί, όταν τους έδειξε το πατρόν η μαντάμ Γουέλμπρουκ.

Η πραγματικότητα τους είχε διδάξει ένα πολύτιμο μάθημα... ένα επώδυνο μάθημα.

Μπορεί πάνω στο αδύνατο μανεκέν, στο χαρτί, όλες αυτές οι κορδέλες και οι πτυχές να έδειχναν χαριτωμένες, αλλά δεν συνέβαινε σε καμία περίπτωση το ίδιο όταν αυτές αγκάλιαζαν τις καμπύλες μιας αληθινής γυναίκας.

«Σε είδα όταν χόρευες», συνέχισε η Ολίβια. «Ήσουν σαν

γαϊτανάκι με όλες αυτές τις κορδέλες να χοροπηδάνε ολόγουρά σου. Ακόμα και οι μπούκλες σου χοροπηδούσαν».

«Δεν έχει σημασία», είπε η Τζορτζιάνα ηττημένη και σκούπισε τα δάκρυά της. «Η δουκισσοποίηση φταίει, Ολίβια. Κανείς δεν θέλει να παντρευτεί μια σεμνότυφη γυναίκα που συμπεριφέρεται λες και είναι χήρα ενενήντα ετών. Όμως», συνέχισε με έναν αδύναμο λυγμό, «δεν ξέρω πώς αλλιώς να φερθώ. Και δεν πιστεύω ότι χασκογελάει κανείς πίσω από την πλάτη σου, εκτός φυσικά από ζήλια. Εγώ όμως είμαι αόρατη, άγευστη, άνοστη, σαν χυλός. Τα βλέπω τα μάτια τους, πώς παίρνουν εκείνο το κενό βλέμμα όταν χορεύουν μαζί μου».

Στην πραγματικότητα, η Ολίβια συμφωνούσε απόλυτα με την αδελφή της. Αυτή η δουκισσοποίηση που είχαν υποστεί σίγουρα έφταιγε για πολλά, αλλά εκείνη τη στιγμή απλώς τύλιξε τα μπράτσα της γύρω από την αδελφή της. «Τζορτζιάνα, έχεις μια θαυμάσια σιλουέτα, είσαι γλυκιά σαν μέλι και το γεγονός πως ξέρεις πώς πρέπει να στρωθεί ένα τραπέζι για εκατό καλεσμένους δεν έχει καμία σημασία. Ο γάμος είναι ένα συμφωνητικό και τα συμφωνητικά έχουν να κάνουν με χρήματα. Μια γυναίκα πρέπει να έχει προίκα, διαφορετικά κανένας άντρας δεν θα αποφασίσει να την παντρευτεί».

Η Τζορτζιάνα ρούφηξε τη μύτη της, κάτι που αποτελούσε τρανή απόδειξη του πόσο στενοχωρημένη ήταν, μιας και σε καμία άλλη περίπτωση δεν θα επέτρεπε στον εαυτό της μια τέτοια απρέπεια.

«Έχεις μια μέση που ζηλεύω παθολογικά», συνέχισε η Ολίβια. «Εγώ είμαι σαν βαρέλι, ενώ εσύ είσαι ψιλόλιγνη και λεπτή σαν κλαράκι, σαν άγγελος».

Οι περισσότερες από τις νεαρές υποψήφιες νύφες είχαν ψιλά και λιγνά κορμιά που τις έκαναν να μοιάζουν σαν να αιωρούνταν

από δωμάτιο σε δωμάτιο, μέσα στις διάφανες, μεταξωτές τους τουαλέτες που θρόιζαν γύρω από τη σιλουέτα τους.

Η Ολίβια όμως δεν ήταν ένα απ' αυτά τα κορίτσια. Αυτή ήταν μια πικρή αλήθεια, το αγκάθι που πονούσε όλη την οικογένεια και φυσικά αποτελούσε άλλη μια πηγή άγχους για την κυρία Λίτον. Για τη μητέρα της, η αδυναμία της Ολίβια στα πρόστυχα αστεία και τις βουτυρωμένες φρυγανιές πήγαζαν από τα ίδια σοβαρά ελαττώματα του χαρακτήρα της. Και η Ολίβια δεν είχε λόγο να διαφωνήσει.

«Δεν μοιάζεις με βαρέλι», της είπε η αδελφή της, σκουπίζοντας μερικά ακόμα δάκρυα από το πρόσωπό της.

«Απόψε άκουσα κάτι ενδιαφέρον», είπε φωναχτά η Ολίβια. «Ακούγεται ότι ο δούκας του Σκονς σκοπεύει να παντρευτεί. Φαντάζομαι αποφάσισε ότι ήρθε η ώρα να αποκτήσει έναν διάδοχο. Φαντάσου, Τζόρτζι. Θα μπορούσες να γίνεις η νύφη της πιο σεμνότυφης, της πιο καθωσπρέπει δούκισσας σε όλη την επικράτεια. Τι λες, ίσως να διαβάζει τον *Καθρέφτη των Μαγκωμένων* στο τραπέζι κάθε βράδυ. Πάντως εσένα σίγουρα θα σε λάτρευε. Ίσως μάλιστα να είσαι η μοναδική γυναίκα σε όλο το βασίλειο που θα μπορούσε να αγαπήσει σαν κόρη της».

«Όλες οι ηλικιωμένες αριστοκράτισσες με λατρεύουν», είπε η Τζορτζιάννα με ένα ακόμα ρουθούνισμα. «Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο δούκας θα γυρίσει να με κοιτάξει. Άλλωστε, είχα την εντύπωση ότι ο Σκονς ήταν ήδη παντρεμένος».

«Αν η δούκισσα ενέκρινε τη διαγαμία, τότε σίγουρα θα το είχε συμπεριλάβει στο βιβλίο της. Αφού λοιπόν κάτι τέτοιο απουσιάζει από το εγχειρίδιό της, σημαίνει πως ο γιος της αναζητά τη δεύτερη σύζυγο. Κατά τα άλλα, το μόνο ενδιαφέρον νέο που έχω να αναφέρω είναι ότι η μητέρα άκουσε για μια νέα δίαιτα με μαρούλι και αποφάσισε ότι πρέπει να την ξεκινήσω, απόψε κιόλας».

«Μαρούλι;»

«Το μόνο που μπορώ να φάω από τις οκτώ το πρωί έως τις οκτώ το βράδυ είναι μαρούλι».

«Μα αυτό είναι παράλογο. Αν θες να αδυνατίσεις, μπορείς απλά να πάψεις να τρως εκείνες τις κρεατόπιτες που πας και αγοράζεις όταν βγαίνεις να ψωνίσεις κορδέλες. Αλλά, για να λέμε την αλήθεια, Ολίβια, εγώ νομίζω ότι πρέπει να τρως ό,τι θες. Ακόμα κι εγώ που θέλω να παντρευτώ τόσο απελπισμένα, στη σκέψη και μόνο του γάμου με τον Ρούπερτ νιώθω την ανάγκη να φάω μια κρεατόπιτα».

«Τέσσερις κρεατόπιτες», τη διόρθωσε η Ολίβια. «Τουλάχιστον».

«Εξάλλου, δεν έχει σημασία πόσο λεπτή θα γίνεις τρώγοντας μαρούλι», συνέχισε η Τζορτζιάνα. «Ο ΑΑ δεν έχει άλλη επιλογή από το να σε παντρευτεί. Και κέρατα να φύτρωναν στο κεφάλι σου ξαφνικά, πάλι θα σε παντρευόταν. Εμένα, πάλι, κανείς δεν πρόκειται να με παντρευτεί, όσο λεπτή κι αν είναι η μέση μου. Για να βρω άντρα εγώ, πρέπει να τον δωροδοκήσω με χρήματα». Η φωνή της έσπασε και πάλι.

«Είναι όλοι τους βλάκες με περικεφαλαία», της είπε η Ολίβια, σφίγγοντάς την ξανά στην αγκαλιά της. «Δεν σε έχουν προσέξει, αλλά θα γίνει κι αυτό, όταν πάρεις την προίκα σου από τον Ρούπερτ».

«Μα μέχρι να παντρευτείτε οι δυο σας, εγώ θα έχω γίνει σαράντα οκτώ ετών».

«Όσο για αυτό, αύριο το βράδυ ο Ρούπερτ και ο πατέρας του θα έρθουν εδώ για να υπογράψουν τα χαρτιά για τον επίσημο αρραβώνα. Φαίνεται πως μετά πρέπει να φύγει απευθείας για το μέτωπο στη Γαλλία».

«Για όνομα του Θεού», είπε η Τζορτζιάνα, γουρλώνοντας τα μάτια. «Θα γίνεις πράγματι δούκισσα. Ο ΑΑ θα γίνει ΜΜ!»

«Οι ανόητοι αρραβωνιαστικοί έχουν την τάση να σκοτώνονται στη μάχη», της επισήμανε η Ολίβια. «Νομίζω πως ο όρος είναι “αναλώσιμος”».

Η αδελφή της δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα σοκαρισμένο γέλιο. «Θα μπορούσες τουλάχιστον να προσποιηθείς ότι μια τέτοια προοπτική θα σε στενοχωρούσε».

«Θα με στενοχωρούσε», διαμαρτυρήθηκε η Ολίβια, «νομίζω...»

«Και καλά θα έκανε. Γιατί δεν θα έχανες απλά την ευκαιρία να σε φωνάζουν εξοχότατη για το υπόλοιπο της ζωής σου, αλλά αν συνέβαινε ποτέ κάτι τέτοιο, οι γονείς μας θα πιάνονταν χέρι χέρι και θα έπεφταν από τη γέφυρα του Μπάτερσι στον κοινό, υγρό τάφο τους».

«Δεν μπορώ ούτε καν να φανταστώ τι θα έκαναν ο μπαμπάς και η μαμά αν η χήνα με τα χρυσά αβγά μετατρεπόταν ξαφνικά σε πατέ από τους Γάλλους», είπε η Ολίβια με ένα ίχνος θλίψης.

«Τι θα γίνει αν ο ΑΑ πεθάνει πριν προλάβει να σε παντρευτεί;» τη ρώτησε η Τζορτζιάνα. «Όσο νόμιμος κι αν είναι, ένας αρραβώνας δεν είναι γάμος».

«Φαντάζομαι ότι αυτά τα χαρτιά θα κάνουν το πράγμα όσο πιο σίγουρο γίνεται. Είμαι βέβαιη ότι όλοι στον κύκλο μας στοιχηματίζουν πως θα προσπαθήσει να ξεφύγει από αυτόν τον αρραβώνα πριν φτάσουμε στην εκκλησία, αφού ούτε όμορφη είμαι ούτε αρκετά μαρούλια τρώω».

«Μη λες ανοησίες. Είσαι όμορφη», της είπε η Τζορτζιάνα. «Έχεις τα πιο όμορφα μάτια που έχω δει ποτέ. Δεν κατάλαβα ποτέ πώς εγώ γεννήθηκα με δύο κοινά, καστανά μάτια κι εσύ κατάφερες να πάρεις αυτά τα υπέροχα πράσινα μάτια». Η Τζορτζιάνα κοίταξε προσεκτικά τα μάτια της αδελφής της. «Είναι απαλό πράσινο, το χρώμα του σέλερι θα έλεγα».

«Αν ήταν και οι γλουτοί μου το ίδιο ελκυστικοί, ίσως να γινόταν κάτι».

«Είσαι αφράτη», επέμεινε η αδελφή της. «Σαν ένα γλυκό, χυμώδες ροδάκινο».

«Δεν με πειράζει να είμαι σαν ροδάκινο», της είπε η Ολίβια. «Το κακό είναι πως στη μόδα σήμερα είναι τα ξυλάγγουρα».